

Mark Dooher nu-și putea lua privirea de la tînăra care abia intrase în restaurantul Fior d'Italia și care se așezase cu fața spre ei, la o masă aflată la vreo trei metri.

Dooher pînzea împreună cu un avocat. Acesta se numea Wes Farrell și lucra în alt mediu social – unul inferior – decît Mark. Cei doi erau foarte buni prieteni încă din copilărie. Farrell își ridică privirea de la calmarul din care mînca și, cu ochii sclipind de umor, zise, încercînd să fie subtil, în timp ce se uita la zeița din cealaltă parte a încăperii.

– E prea tînără.

– Nu-mi pasă, Wes.

– Iar tu ești însurat, continuă Farrell.

– Sînt însurat.

Farrell dădu din cap și-l sfătui:

– Continuă să repeți vorbele astea. Îți vor folosi. Și eu am divorțat.

– Eu n-o să divorțez niciodată. Sheila nu va fi de acord.

– Poți să divorțezi, dacă vrei neapărat...

– E imposibil. Nu că aș vrea, se grăbi Mark să se justifice, dar e imposibil.

– De ce?

Dooher își făcu de lucru un timp cu pastele sale, apoi răspuase:

– Pentru că, fiule, dacă ai fi în situația în care sînt eu, adică un membru de vază al comunității romano-catolice, iar nouăzeci la sută din venit ți-ar proveni din activitatea de

consilier juridic al arhidiecezei San Francisco, un divorț ți-ar face praf afacerile. Ai fi aruncat peste bord. Nu de biserică, ci de slujitorii ei...

Farrell rupse o îmbucătură din pâinea italienească și o înmuie într-un castronel cu ulei extrapur de măsline, aflat între ei.

– Mă îndoiesc. Oamenii divorțează mereu. Bunăoară, prietenul tău cel mai bun tocmai a divorțat. Nu ți-am povestit?

– Wes, Lydia s-a despărțit de tine, nu tu de ea. E o deosebire. Doamne, uită-te la ea!

Farrell privi din nou femeia și replică:

– Arată bine.

– Bine? zise Dooher, continuînd să se uite la tînără. Tipa asta e la un an-lumină de „bine“.

– Asta înseamnă că nu vei reuși să ajungi niciodată la ea. Dă-mi untul!

– Știi că untul te omoară.

Farrell dădu din cap și spuse:

– Untul sau altceva. De exemplu, calmarul *milleottocentoottantasei*.

– Te omoară doar pronunțatul numelui...

Un tînăr arătos, în costum de culoare închisă – toți clienții bărbați din restaurant purtau costume de culoare închisă – se apropie de masa femeii. Își trase un scaun și spuse ceva, zîmbind. Tînăra se uită la el cu o expresie rezervată. Farrell observă acest lucru. Și încă ceva.

– Nu te uita acum, zise el, dar tipul care s-a așezat lîngă ea nu lucrează pentru tine?

Wes Farrell porni încetîșor către Columbus, către casa din North Beach unde își avea sediul firma sa de avocatură. Dooher rămase în ușa restaurantului Fior d'Italia, apoi intră din nou înăuntru și se duse la bar, unde comandă un Pellegrino.

Sorbi din apa îmbuteliată și-și privi imaginea reflectată în oglinda barului. Arăta încă bine. Avea părul în întregime castaniu, cu șuvițe blonde care camuflau urma de cenușiu care

începuse să-i apară pe la tîmple. Pielea de pe față nu i se ridase deloc, era exact așa cum fusese la treizeci de ani.

Împlinise patruzeci și șase de ani, dar părea mai tînăr cu zece ani, ceea ce era suficient, pentru că i-ar fi dăunat afacerilor dacă ar fi arătat prea necopt. Avea nouăzeci de kilograme și o înălțime de un metru și optzeci de centimetri. Purta un costum italian, de o nuanță rafinată de verde, care îi scoatea în evidență culoarea ochilor.

Din locul în care stătea la bar, o vedea din profil. Tînăra se relaxase puțin, dar Wes avusese dreptate – modul în care stătea pe scaun, felul în care se mișca trăda o anumită încordare. Bărbatul care era cu ea se numea Joe Avery și lucra de șase ani la firma pe care o conducea Dooher – Wes avusese iarăși dreptate. Firma se numea McCabe & Roth, dar atît McCabe, cît și Roth fuseseră siliți să se pensioneze în urma reducerii activității din ultimii doi ani. Acum, în ciuda numelui, firma îi aparținea lui Dooher și începuse iarăși să aibă profit.

Mark își bău apa italienească și se privi în oglinda de deasupra barului. Ce căuta el acolo?

Nu era în stare să se ridice. Simțea ceva ce crezuse că nu va mai simți vreodată: o copleșitoare atracție fizică.

Sigur, cînd fusese mai tînăr... de vreo două ori, pe cînd fusese în colegiu... chiar și în primii ani ai căsniciei, hîrjoane întîmplătoare, femei care îi făceau avansuri, de obicei în timpul unei călătorii de afaceri sau la vreo petrecere a firmei...

Dar toate astea încetaseră după singurul moment de criză din viața sa de familist. Sheila fusese foarte clară. Nu avea de gînd să-i suporte vreo infidelitate. Dooher trebuia să aleagă: își face de cap sau păstrează copiii.

Mark își spusese de atunci de o sută de ori că ar fi făcut mai bine dacă ar fi lăsat-o pe Sheila să plece, cu copiii cu tot.

Adevărul era că atunci, cu cincisprezece ani în urmă, nu putea risca un divorț, căci începuse deja să lucreze pentru fundații de binefacere, chiar și pentru arhidieceză. De acolo se

scoteau bani buni și era o treabă curată. Iar Sheila putea distruge totul dacă lucrurile se înrăutățeau.

El știuse că Sheila ar fi fost în stare de așa ceva. Și era în stare și acum.

Așa că își potolise hormonii și-și consumase energia în viața obișnuită: muncă, soție, copii, casă. Se mulțumea cu cincisprezece-douăzeci de zile de vacanță, cu o mașină nouă...

Oricare altul ar fi fost mulțumit cu modul acela sigur de viață. Nu era atât de rău.

Numai că lui Mark Doohar nu-i plăcea o astfel de viață. Nu-i plăcuse niciodată. Nu trebuise niciodată să joace după regulile respectate de toți ceilalți. El era mai bun în toate, mai deștept, mai fermecător.

Merita mai mult. Merita ceva mai bun.

Nu se putea mulțumi cu ce avea. Să lucrezi la serviciu, să trăiești conform rutinei, să îmbătrânești, să mori... Nu era de el o asemenea viață.

Nu putea să și-o scoată din minte pe femeia aceea.

Dar trebuia să facă acest lucru. Trebuia să apeleze la celebra lui disciplină și să uite de ea. Oricum nu putea să facă nimic cu ea. Doohar nu credea în patimă, în năvala hormonilor, urmate de regrete îndelungate. Nu avea de gând să se implice în așa ceva.

Cel mai bine era să înceteze să se gândească la ea. Sau măcar să nu încurce lucrurile, să se mențină pe tărîmul fanteziilor. Dacă nu știa nimic despre ea, poate că nu putea exista o atracție adevărată...

De fapt, dacă ar fi cunoscut-o, lucrurile s-ar fi complicat. Ce i-ar fi rămas de făcut? S-o părăsească pe Sheila?

Cel mai bine era să nu continue povestea. Simțea însă spaima că lăsa să treacă pe lângă el o ocazie care ar fi putut da un nou sens vieții sale.

Știa însă că, de fapt, erai întotdeauna dezamăgit. Nimic nu ieșea așa cum sperai.

Trebuia să-și revină, să uite de ea, să nu continue fantezia aceea. Nu voia să facă primul pas, pentru că cine știe unde putea să ajungă? O s-o uite. N-o să facă nimic.

Fusese o prostie să-și imagineze că ar fi putut să facă totuși ceva.

Joe Avery își ridică privirea de pe hîrțile care-i acopereau biroul, un dosar juridic destul de voluminos.

– Domnule?

Doohar, șeful cel mai prietenos de pe planetă, stătea în prag, cu o mîna rezemată de ușă, iar cu cealaltă la curea, cu zîmbetul pe buze.

– O petrecere de Miercurea Cenușii. Sărbătoare înainte de post. Dacă n-ai alte planuri...

– Eu...

– O să-ți facă plăcere. Eu și Sheila organizăm o asemenea petrecere în fiecare an. Ceva obișnuit, fără costume de carnaval, măști și participat la defilare. Mîncare bună, dacă îți place bucătăria cajună¹. Oricum, te așteptăm la ora opt, dacă ești liber...

Avery era tînăr, zelos și nu discutase cu Doohar mai mult de o sută de ori în cei șase ani de cînd lucra în firmă, și nici nu avusese vreodată de-a face cu acesta în afara treburilor de serviciu. Rămase cu gura căscată cînd primi invitația, dar dădu din cap, gîndindu-se deja să se ducă, întrebîndu-se însă ce se întîmplase.

Doohar continuă:

– Dacă ai alte planuri, nu-ți face griji. Cred însă că ți-ai făcut datoria față de firmă. Dacă nu mă înșel, ai adus cele mai mari profituri.

– De fapt, sînt pe locul doi, mărturisii Avery.

Doohar dădu din mîna:

– Nu contează! Te așteptăm. Adu-ți și prietena cu tine! Sau vino singur, după cum vrei. Anunță-ne însă din timp.

Apoi Doohar plecă.

¹ Bucătărie tradițională franceză, a locuitorilor din New Orleans (n.tr.)

Peste o săptămână, în ziua petrecerii, se pornise ploaia.

Dooher observase norii care începuseră să se strângă dinspre ocean, în timp ce mergea spre casa lui din St. Francis Wood.

Considera că locuia în cel mai bun cartier din lume. Era, în același timp, oraș și suburbie, fără a avea defectele vreunuia. Mark avea vecini civilizați. Copaci bătrâni cu ramuri elegante, grațioase umbreau străzile în timpul zilei și le ofereau noaptea un acoperiș protector. Aerul era parfumat toamna de șiruri de eucalipti, iar vara de magnolii.

Strada era liniștită, cu case mari, plasate la distanțe apreciable. Majoritatea mașinilor se aflau în garaje, dar în fața caselor cu copii mici se aflau camioane parcate pe alei.

Soarele după-amiezii arunca săgeți aurii printre nori. Mark se opri să le privească un moment, înainte de a pătrunde pe aleea din fața casei sale.

Hacienda lui veche, în stil spaniol californian, era impresionantă, ca și celelalte clădiri din zonă. Avea în față o curte par-dosită cu plăci din ceramică, împrejmuită de un gard scund din stucatură, pe peluză se aflau magnolii bătrâne, iar pe cornișe, glicine și bougainvillea.

Sus, în foisor, în biroul Sheilei, fusese aprinsă lumina, deși nu se întunecase. Dooher simți nostalgia după ceea ce el numea

„ocazia de a păcătui“, un fior de excitare. Respiră adânc și se potoli. La urma urmei, nu făcuse nimic rău.

Trase mașina pe alee.

Duse automobilul în garaj și închise ușa automată în urma lui, apoi o luă pe alee și se duse în casă, prin ușa laterală, așa cum făcea de obicei.

– Salut! Își anunță el, vesel, sosirea.

Știa că soția sa se afla în foisor, discutând probabil cu vreunul dintre copii, așa cum făcea când nu era el prin preajmă. Văzuse lumina aprinsă și știa că Sheila nu-l putea auzi, dacă nu striga.

Așa că nu se miră când nu-i răspunse nimeni.

– Salut! strigă el din nou, supărat un pic.

Se duse la frigider – care era umplut cu provizii pentru petrecere – și-și luă o bere. O deschise și-și aminti zilele în care nevasta îl întâmpina în ușă, avînd în mînă paharul cu băutura pe care o pregătise pentru el. Se duceau în camera de zi și petreceau împreună vreo jumătate de oră.

Își aminti, după mult timp, de anii lor de început. Fusese frumos, chiar și după ce avuseseră copiii. Când se terminase perioada aceea? Nu-și aducea aminte, dar anii aceia trecuseră de mult timp... Sorbi din bere și se uită prin glasvand la curtea din spate.

Vîntul adusese norii, iar un stop de ploaie izbi lucarna de deasupra lui.

– Te-am auzit când ai intrat în casă.

– Da? Am crezut că nu m-ai auzit. Nu mi-ai răspuns.

Sheila era foarte frumoasă: scundă, cu talie subțire, sîni mari. Își exploata la maximum ceea ce avea. Putea să arate foarte bine, atunci când dorea. Însă nu mai făcea acest lucru când era acasă, când ar fi fost frumoasă doar pentru el. N-o mai

interes. Mark știa cum arată pe sub haine. Talia subțire și sînii mar țineau de trecut. Sheila avea patruzeci și șapte de ani și o înfățișare decentă, dar nu mai arăta ca la douăzeci și cinci de ani. Nu puteai să-i ceri așa ceva.

În ziua aceea, Sheila purta un trening verde, cu papuci de același culoare. Părul ei, cîndva lung și negru, era acum decolorat în parte, tuns și prins într-o panglică verde. Fața ei nu mai arăta urît atunci cînd o cunoscuse Mark: ochi căprui, cu spațiu mare între ei; frunte înaltă, fără riduri; un zîmbet larg, expresiv. Acum nu arăta rău, dar Mark cunoștea toate expresiile care puteau apărea pe acest chip și nici una dintre ele nu mai era în stare să-l emoționeze.

Sheila veni lîngă el, își lipi obrazul de al lui și sărută aerul – un semn de prietenie.

– Vorbeam la telefon, Mark. Cu firma care aduce mîncarea la petrecere. Va întîrzia o jumătate de oră.

– Iarăși? Ar trebui să nu-i mai angajăm.

Femeia îl bătă ușor pe braț.

– Oh, potolește-te! Sînt foarte buni și fac o mîncare excelentă. Ești nervos, din cauza petrecerii.

Sheila se duse la chiuvetă și-și umplu un pahar. Mark sorbi din bere, stăpînindu-se. Nevasta lui bea apă.

– Ai dreptate, zise el. Sînt nervos. Nu vrei să bei ceva din mine?

Femeia clătină din cap.

– Termină-ți berea. Eu o să-ți țin de urît.

– O să bei în seara asta, la petrecere?

Ea îl privi și-i răspunse:

– Dacă o să am chef. Știi că pot să nu beau.

– N-am spus că nu poți.

– Ba da.

Mark își goli sticla de bere, apoi o așeză cu grijă în chiuvetă.

– Îmi pare rău, zise el. Ai dreptate. Sînt cam nervos. Mă duc să fac un duș.

Sheila stătea la măsuta de toaletă din camera de lîngă baie, îmbrăcată doar în slip, cu picioarele încrucișate, și se farda. Afară, noaptea își apăsa mîinile întunecate pe ferestre. Lumina din încăperea pîlpîi, atunci cînd vîntul și ploaia lovira în geamuri. În baie, Dooher își scăpă un buton de la cămașă pe măsută. Acest lucru se repetă de trei ori.

Sheila se răsuci spre el cu pudriera în mînă.

– Te simți bine, Mark?

Acesta reuși să-și pună butonul și răspunse:

– Foarte bine. N-am nimic, poate că vremea e de vină...

Sheila se întoarse din nou la oglindă și zise:

– O să fie totul perfect. Nu fi îngrijorat! O să ne simțim bine în casă. S-ar putea să fie chiar foarte amuzant.

Dooher se strîmbă.

– Amuzant! mormăi el, de parcă n-ar fi cunoscut întelesul cuvîntului.

Sheila se răsuci din nou spre el și-l întrebă:

– Ce s-a întîmplat? Ești supărat că nu l-ai invitat pe Wes?

Pentru că Wes Farrell și soția acestuia, Lydia, divorțau, Sheila decisese că ei vor fi imparțiali. Ca urmare, nu-l invitaseră pe nici unul. Era prima petrecere la care nu participau cei mai buni prieteni ai lor.

Mark Dooher nu-i putea spune nevestei sale că se săturase să fie bărbatul care pretindea de multă vreme că este. Ceva trebuia să se schimbe, era pe cale să se schimbe.

– Nu-s supărat din cauza asta. M-am distrat și fără Wes Farrell.

– Nu prea mult, îl tachină Sheila.

– Mulțumesc! bombăni el.

În timp ce femeia se pregătea să-și ceară scuze, se auzi soneeria. Dooher se uită la ceas.